

Raons per sortir al carrer

Les raons per estar a la manifestació convocada per l'ANC amb el lema, "Catalunya, nou estat d'Europa", són cada cop més diverses i plurals, com ho seran les motivacions dels assistents. Ho explicava molt bé, per exemple, Joan Carles Gallego, secretari general de CCOO en un article recent quan afirmava que els carrers expressarien molts i diversos malestars i reivindicacions, des de la ruptura de l'estret marc que limita l'autogovern fins l'exigència del pacte fiscal, passant per la demanda al Govern de Catalunya de posar fi a les retallades. A més, és cert que a la manifestació participaran molts ciutadans de sensibilitats molt diferents de tot el catalanisme polític. També molts votants, simpatitzants, militants i dirigents socialistes.

Estant garantides la pluralitat, la diversitat i la meva identificació amb una part significativa dels assistents, no em conformo amb aquests arguments per defensar la meva participació. No busco coartades, busco raons. La manifestació és clara i diàfana en el seu lema i en el seu esperit majoritari i originari. Però tot i que no sóc independentista, tampoc sóc cega ni sorda. I aquí radicaria el nucli central de la meva argumentació.

Vull anar-hi per veure-ho i viure-ho. Per sentir, de primera mà, les emocions i les sensacions d'una part, segurament

majoritària, dels meus conciutadans. No renuncio a les meves conviccions, de cap manera, però com a demòcrata, catalanista i socialista, estic disposada a transformar-les, si crec honestament que serveixen millor a la causa de la justícia social i de l'autogovern de Catalunya. Sóc socialista, per això i a causa d'això sóc, sobretot, demòcrata.

Aniré a la manifestació amb humilitat. Amb curiositat i amb actitud d'escolta. Disposada a reflexionar i analitzar. I a treure conclusions a partir del 12. Hi aniré amb l'horitzó que si el PSC vol tenir un renovat projecte per a Catalunya, i que sigui majoritari, haurà de donar resposta i acollida també a bona part de la causa i les causes difoses i concretes que s'expressaran als carrers de Barcelona. Hi aniré amb les mateixes conviccions amb les que vaig assistir, com a Secretària del Govern de Catalunya, a la manifestació històrica del 10 de juliol.

Quan Pere Navarro, primer secretari dels socialistes catalans, ens va animar fa mesos a "fer menys passadissos i més carrer", tenia raó probablement. Actuaré, doncs, en conseqüència, en aquesta ocasió i en moltes d'altres. Les causes de la pèrdua de centralitat del PSC cal buscar-les, també, en aquesta incapacitat per "estar amb" i "estar a" en els moments claus del nostre esdevenir nacional. Deia Xavier Sabaté, nou President del Grup Socialista al Parlament que hem d'actuar sense complexes i "sortir del

terreny de joc de CiU". Però no es tracta del terreny de joc "de CiU", sinó l'espai central de la política catalana aquell que hem d'ocupar i disputar al nacionalisme conservador amb una oferta central, progressista i que lideri els desitjos d'autogovern de la nostra societat. I que sigui capaç d'oferir, crear i aconseguir un acord bilateral amb Espanya com una millor solució que la que ofereix la independència als problemes de Catalunya.

Els socialistes correm el risc perillós de permetre que es llegeixi la nostra oferta política com l' "alternativa" frontal a l'independentisme. És el més còmode. Però el repte no és ser el contrari, senzillament, sinó en tenir més, millors i possibles solucions al que planteja la independència. Renunciar a disputar el lideratge nacional és el principi de la fi per un partit catalanista. No vull que el PSC representi a una part de l'electorat, sinó a la majoria. Aquesta és la clau. Jo també vull el millor per Catalunya, per això no sóc independentista. Aquest és el desafiament. Però no vull ser simplement "anti". No em conformo amb la comoditat ideològica d'aquell que es refugia en allò que és, per no assumir les seves responsabilitats de lideratge social.

No tinc complexes, de cap manera, pel fet de ser socialista, i no segueixo, per comoditat, oportunisme o càlcul la música de la majoria per adequar el meu comportament a allò acceptable o convenient. No ho faig dins del meu partit,

ni encara menys fora. Aniré a la manifestació a aprendre i a conèixer. Potser és el primer pas per qualsevol polític democràtic i el que tot representant electe hauria de tenir com a casella de sortida: la proximitat i la capacitat d'escolta com el punt de partida per a l'articulació d'una proposta política. I convençuda com estic que, en la nova majoria política que hem de construir, hem de treballar junts amb molts sobiranistes progressistes. No hi vaig per trencar ponts, vull ampliar-los.

Estic convençuda que [estem en una cruïlla](#), en un temps nou. Un temps que haurem d'abordar amb posicions més cíviques i menys ideològiques. Amb més diàleg i acord. Defensant les nostres idees però apuntalant-les amb els valors i principis democràtics per excel·lència. Per això sortiré al carrer demà. Per això a partir del dia següent treballarem per donar resposta a tantes i tantes preguntes obertes. Aquest és el repte també del socialisme català.